

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ז - חֲלָק כ'

קוֹנְטֵרְס 800

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

34. לימוד אדרא רבא וזוטא במירון

👉 בגימטריא (836) כמנין 👈

יום כיפורים הקדוש (עם הכולל)

[הרוצה לקבל קדושת יום הכיפורים ולכפר כל העונות אפילו באמצע השנה, ילמד האידרות הקדושות במירון בשמחה, כמו שכתב הרשב"ם בפירושו במסכת ב"ב דף קכ"א ע"א, ד"ה יום שנתנו בו לוחות האחרונות: י' בתשרי הוא יום הכיפורים נתרצה המקום בשמחה לישראל ואותו היום ירד משה והלוחות בידו, עכ"ל. ועל ידי שילמוד האדרא בשמחה יזכה שהקדוש ברוך יכפר עונותיו בשמחה].

ועוד אפשר לבאר על פי דברי ליקוטי הלכות, וז"ל: הצדיקים הגדולים האמתיים בחינת משיח, שִׁמְכְנִיסִין דְרָךְ הַתְּשׁוּבָה, הם יודעים הסוד שֶׁל בְּרֵאשִׁית מֵאֲמָר סְתוּם שֶׁרֶשֶׁב"י גָּלָה עָלָיו ע' פְּנִים שְׁנוֹהֲגִין לַעֲסֹק בָּהֶם בְּאֵלוֹ הַיָּמִים בְּאֵלוֹל וְעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁהוּא סֵפֶר הַתְּקוּנִים הַקְּדוּשׁ. לְהַכְנִיס דְרָךְ שֶׁל תְּשׁוּבָה, אֵין יוֹדֵעַ כִּי אִם הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמֵתִיִּים, כִּי כָּל צְדִיק אֲמֵתִי הוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, הוּא יוֹדֵעַ הַסּוּד שֶׁל בְּרֵאשִׁית מֵאֲמָר סְתוּם שֶׁרֶבִי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי גָּלָה עָלָיו שְׁבַעִים אֲנָפִין שְׁנוֹהֲגִין לַעֲסֹק בָּהֶם בְּאֵלוֹ הַיָּמִים בְּאֵלוֹל וְעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁהוּא סֵפֶר הַתְּקוּנִים הַקְּדוּשׁ, כִּי כָּל דְרָךְ הַתְּשׁוּבָה בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית מֵאֲמָר סְתוּם. (הלכות ראש השנה הלכה ו)

מכאן רואים שכח הרשב"י לתשובה גדול כמו יום הכיפורים.

35. לימוד האדרא במירון

👉 בגימטריא (609) כמנין 👈

שלום וברכה

[לימוד האדרא במירון יביא עלינו ברכה ושלום].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

36. לימוד האדרא בציון הרשב"י

👉 בגימטריא (976) כמנין 👈

אלעזר בר שמעון

[לימוד האדרא אצל הרשב"י עליו השלום, מעורר גם את זכות בנו התנא האלוקי רבי אלעזר זי"ע].

נטורי קרתא

[לומדי הזוהר הם שומרי העיר האמתיים].

קריעת ים סוף

[זיווגים ופרנסה]

[בלימוד הזוהר והתקשרות לנשמת הרשב"י, ה' יקרע להם את הים, וזוכים לזיווגים אמתיים משורש נשמתם, כי הרשב"י הוא השדכן, ולפרנסה ברוח ובשפע, כי הם סמוכים על שולחן הרשב"י].

37. לימוד הזוהר תיבת נח

👈 בגימטריא (1183) כמנין 👈

שתהיה לנו שנה טובה

[בזכות לימוד הזוהר נזכה לשנה טובה ומבורכת, וכדאי מאוד שכולם ילמדו זוהר הקדוש על השולחן בראש השנה, לסימן טוב והצלחה לכל השנה]

דוד בן ישי מלך על כל ישראל

[באמת לימוד הזוהר הקדוש הוא תיבת נח, כמו שכתוב בזוהר הקדוש, וכמו שרבנו הרמח"ל זי"ע, מחייב אותנו להתמיד בלימוד הזוהר שהוא כתיבת נח, להצלת עם ישראל, ובזכות זה נזכה למלכות דוד בן ישי, בב"א].

פלא, והאות אָלף עולה כאן, וְכַאֲן הַפֵּל אֹת פְּלֹאוֹת, וְהִירֵי בְּאַרְנֵנוּ.

וְכֵר אֱלוֹי הַעֲמוּדִים וְכֵל אֱלוֹי הַמְּרַכְּבוֹת שְׁאַמְרֵנוּ, כְּשַׁעוֹלָה ה"א הַחֲרוּזָה לְהַקְשֵׁר עִם הָאוֹת וְא"ו, אוֹתֵן הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלָה פְּרוּשׁוֹת עַל הַנְּקֻבָּה כְּפִי שְׁאַמְרֵנוּ, וְכֵל אוֹתֵן הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלֵא (שְׁלָה) כְּלוּלוֹת בְּאוֹתֵן הַמְּרַכְּבוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, כְּלֵן מְכֻסּוֹת סְבִיב הַנְּקֻבָּה.

הַסּוּד הַזֶּה, כְּשֶׁהַנְּקֻבָּה לֹא נִקְשְׁרָת לְזָכֵר, מְכַסֶּה אוֹתָהּ קִלְפָּה אַחַת חֲזָקָה שְׁמֻסְתִּירָה אוֹרָה, וְכִשְׁנִקְשְׁרָת בְּזָכֵר, מְכַסּוֹת אוֹתָהּ כֵּל אוֹתֵן הַמְּרַכְּבוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְהַתְּחַתּוֹנוֹת, הֵן קִלְפָּה קְרוּשָׁה שְׁמְכַסּוֹת אוֹתָהּ, וּמַתְּלַבֶּשֶׁת בְּהֵם, וְהִיא נִקְשְׁרָת עִם הָאוֹת ו"ו.

לְמַעַנְהָ נּוֹסַעַת עִם ה"א, שֶׁהַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה נִסְתַּרְתָּ בְּתוֹכָהּ. וְכִשְׁהִיא נוֹטֶלֶת אוֹתָם וְכֵלָם בְּה, אֵז כֵּלָם נַעֲשִׂים כְּמוֹ זֶה כ. וּמִסְתִּיר הַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁקִימָת בְּאַמְצַע, שֶׁהִיא ו"ו שֶׁהוֹלֶכֶת בְּעֻגֹל, לַעֲשׂוֹת גּוּף לְהַסְתִּיר הַנְּקֻדָּה הַזֶּה.

כְּמוֹ (שֶׁה"א) הַחֲחֻרָת עוֹשֶׂה גּוּף עִם אוֹתָהּ הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלָה, וְהִיא הַנְּקֻדָּה שְׁעוֹמֶדֶת בְּאַמְצַע, וְאֵז נִקְרָאת ה"א, כִּף גַּם הָאוֹת הַזֶּה הַסּוּד שֶׁל ו"ו, הֵם הַגּוּף, וְעוֹמְדִים בְּסוּד זֶה, וְהַנְּקֻדָּה הַזֶּה בְּאַמְצַע. וּמִשׁוּם כִּף הַפֵּל אֶחָד, וְהַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֶּה נִקְרָאת חֲכֵמָה עֲלִיּוֹנָה, וְהַנְּקֻדָּה הַתְּחַתּוֹנָה הַזֶּה נִקְרָאת חֲכֵמָה תְּחַתּוֹנָה, חֲכֵמָה קִטְנָה, וְהֵה"א הַזֶּה, וְהֵה"א הַזֶּה, רַק שֶׁהַנְּקֻדָּה הַזֶּה נִרְשַׁמְתָּ בְּרֵאשׁוֹנָה בְּלִבְדָּה.

וְנֻקְדָּה אַחַת עֲלִיּוֹנָה שְׁעוֹמֶדֶת עַל תְּשַׁעָּה עֲמוּדִים, כְּמוֹ שְׁבְּאַרְנֵנוּ. אֱלוֹי לֹא נִקְרָאִים בְּשֻׁמוֹת, רַק

אֶלְף סְלֻקָּא הֶכָּא. וְהֶכָּא כֵּלָּא אוֹת פְּלֹאוֹת. וְהָא אוֹקִימָנָא.

וְכֵר אֱלִינֵי סְמִכִין, וְכֵל אֱלִינֵי רְתִיכִין דְּקֶאֱמָרְן, כֵּד סְלֻקָּא ה"א בְּתַרְרָאָה, לְאַתְקֻשְׂרָא בְּאֵת וְא"ו, אֵינּוּן רְתִיכִין דִּילָהּ פְּרִישָׁן עַל נוֹקְבָא כְּדֶקֶאֱמָרְן, וְכֵל אֵינּוּן רְתִיכִין דִּלָּא (כֵּל דִּילָהּ) כְּלִילָן בְּאֵינּוּן רְתִיכִין עֵילְאִין, פְּלָהוּ חֲפִיִין בְּסַחְרָנָא דְּנוֹקְבָא.

רְוֹא דָּא, כֵּד נוֹקְבָא לֹא אַתְקֻשְׂרָת בְּדַכְוֶרָא, חֲפִיָּא לָהּ חֵד קְלִיפָּה תְּקִיפָּא דְּסִתִּים נְהוּרָה. וְכֵד אַתְקֻשְׂרָת בְּדַכְוֶרָא, חֲפִיִין לָהּ פֵּל הַיֵּי רְתִיכִין עֵילְאִין וְתַתְּאִין, אֵינּוּן קְלִיפָּה קְדִישָׁא דְּחֲפִיִין לָהּ, וְאַתְלַבֶּשֶׁת בְּהוּ, וְהִיא אַתְקֻשְׂרָת בְּאֵת ו"ו.

עֵירָאָה נְטֻלָּא בְּה"א, דְּנֻקְדָּה עֵילְאָה סִתִּים בְּגוּוּהַ. וְכֵד אִיהִי נְטֻלָּא לוֹן, וְכֵלָהּוּ בְּה, כְּדִין אִיתְעַבִּידוּ פְּלָהוּ, כְּגוּוֹנָא דָּא. כ (כ"א) וְאִסְתִּים נֻקְדָּה עֵילְאָה דְּקִימָא בְּאַמְצַעִיתָא, דִּאִיהוּ ו"ו דִּאֲזֵלָא בְּעִיגוּלָּא, לְמַעַבְד גּוּפָא לְאַסְתֵּמָא לְהֵאִי נֻקְדָּה.

כְּגוּוֹנָא (כ"א דְּה"א) אַחְרָא, עֲבִיד גּוּפָא בְּאֵינּוּן רְתִיכִין דִּילָהּ, וְאִיהִי נֻקְדָּא דְּקִימָא בְּאַמְצַעִיתָא, וְכֵדִין אִיקְרִי ה"א. הֵכִי נְמִי הֵאִי אֵת רְזָא דו"ו, אֵינּוּן גּוּפָא, וְקִימָא בְּרְזָא דָּא, וְהֵאִי נֻקְדָּה בְּאַמְצַעִיתָא, וְכֵגִין כְּפֵּי פֵּלָא חֵד. וְהֵאִי נֻקְדָּה עֵילְאָה, אִיקְרִי חֲכֵמָה עֵילְאָה. וְהֵאִי נֻקְדָּה תְּתָאָה, אִיקְרִי חֲכֵמָה תְּתָאָה, חֲכֵמָה זְעִירָא. וְהֵאִי ה"א, וְהֵאִי ה"א, בְּר דְּהֵאִי נֻקְדָּה (דְּרַי ע"ב) אַתְרֵשִׁים בְּקֻדְמִיתָא בְּלַחֻדָּאָה.

וְנֻקְדָּה חֵד עֵילְאָה, דְּקִימָא עַל תְּשַׁעָּה סְמִכִין, כְּמָא דְּאוֹקִימָנָא. אֱלִינֵי לֹא אִיקְרוּן בְּשֻׁמָּהֵן, בְּר בְּאֵינּוּן רְתִיכִין דִּילָהוּן. אֲבָל הַיֵּי

בְּאוֹתָן הַמְרַכְבוֹת שְׁלֵהֶם, אֲבָל
הַתְּשֻׁעָה הִלְלוּ יוֹצְאִים מִתּוֹךְ
הַמְּאוֹר, וְנִרְשָׁמִים תַּחַת הַיּוֹ"ד.
וְאוֹתָן תִּשַׁע נִקְדוֹת שְׁמִתֶּפְשׁוּטוֹת
בְּכָל הָאוֹתוֹת, מִשּׁוּם שֶׁכָּל
הָאוֹתוֹת יוֹצְאוֹת מִן יוֹ"ד בְּאוֹתָם
הַשְּׂבִילִים שְׁלֵה, וְכִמוּ שֶׁהָאוֹתוֹת
יוֹצְאוֹת מִן יוֹ"ד, כִּף הַנִּקְדוֹת, וְכָל
הַנִּקְדוֹת הִלְלוּ הַתְּשֻׁעָה, יוֹצְאוֹת
מֵאוֹתָם תִּשַׁע.

וְאִף עַל גַּב שְׁאֲמַרְנוּ שֶׁהַתְּשֻׁעָה
הִלְלוּ הֵם תַּחַת הַיּוֹ"ד, הֵם עַל
הַיּוֹ"ד, אֲבָל הֵם תּוֹמְכִים אוֹתָהּ,
וְהֵם מְרַכְבוֹת לִט' אַחֲרוֹת, שֶׁהֵם
סוּד הָאֵינן סוּף, וְכֵלֶם עוֹמְדִים
לַיּוֹ"ד, וְכָל אֵלֶּה שֶׁלְּמִטָּה נִסְתָּרוּ
וְחִזְרוּ לְנִקְדָּה הַזֶּה, עַל זֶה כָּל
הַיָּמִים.

בֵּא וּרְאֵה, כְּמָה יֵשׁ לְאֲנָשִׁים
לְהַשְׁמֵר מִחֻטְאֵיהֶם וּלְהַתְּעַסֵּק
בְּרִצּוֹן רְבוּנָם, שְׁהָרִי שְׁבָעָה
צַדִּיקִים שְׁהָיוּ בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהַחֲזִיקוּ
בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִבְ שְׁלֹם, וְהֵם
שְׁבַעַת עַמּוּדֵי עוֹלָם מִמֶּשׁ.
בְּיָמֵיהֶם הִתְגַּבֵּר בְּעוֹלָם הַיָּמִין עַל
הַשְּׂמָאל, וְיִשְׂרָאֵל עַל שְׂאֵר
הָעַמִּים.

וְכִינּוּן שֶׁהֵם נִשְׁלָמוּ, קָמוּ מִצַּד
שְׂמָאל שְׁבָעָה בְּתֵי דִינִים מִמֶּשׁ,
שֶׁכֵּלֶם עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, כְּמוֹ
שֶׁהֵעִירוּ הַחֲבָרִים, שְׁלֵא חֲרָבָה
אַרְץ יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁעָבְדוּ שְׁבָעָה
בְּתֵי דִינִים עֲבוּדָה זָרָה, וְכִי שָׁבְאוּ
מֵהֶם. וְאֵלוֹ הֵם: יִרְבֵּעִם בֶּן נֹבֵט,
וּבַעֲשָׂא בֶן אַחִיָּה, וְאַחָאָב בֶּן
עֲמֵרִי, וְיִהוּא בֶן נְמָשִׁי, וּפְקַח בֶּן
רְמִלְיָהוּ, וּמְנַחֵם בֶּן גְּדִי, וְהוֹשֵׁעַ
בֶּן אֵלֶּה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ירמיהו טו, ט)
אֲמַלְלָה יְלִדְתָּ הַשְּׁבָעָה, זֶה הָאֲרָץ
הַקְּדוּשָׁה שֶׁלְּדָה אוֹתָם.

בֵּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבֶן לֹא עוֹשֶׂה רִצּוֹן
אֲבִיו, עַל אִמּוֹ מִטָּל לְהִלְקוֹתוֹ

הַתְּשֻׁעָה, נִפְקֵי מִגּוֹ בּוֹצִינָא, וְאַתְרִישִׁמוּ תַּחֲוֹתוֹי
דְּיו"ד.

וְאִינּוֹן ט' נְקוּדִין, דְּאַתְפְּשָׁטֵן בְּכָל אֲתוּוֹן. בְּגִין
דְּכָל אֲתוּוֹן נִפְקִין מִן יוֹ"ד, בְּאִינּוֹן
שְׂבִילִין דִּילָהּ. וְכִמָּא דְּאַתּוּוֹן נִפְקִין מִן יוֹ"ד,
הַכִּי נִקְוֵדִין. וְכִלְהוּ הַגִּי נְקוּדִין תִּשַׁע, נִפְקִין
מֵאִינּוֹן תִּשַׁע.

וְאִף עַל גַּב דְּאַמְרֵן, דְּהַגִּי תִשַׁע אִינּוֹן תַּחֲוֹתִיהּ
דְּיו"ד, עֲלִיָּה דְּיו"ד אִינּוֹן. אֲבָל אִינּוֹן
סְמִכִין לָהּ, וְאִינּוֹן רְתִיכִין לְתִשַׁעָה אַחְרָנִין,
דְּאִינּוֹן רָצָא דְּאִין סוּף, וְכִלְהוּ קִימִין לַיּוֹ"ד.
וְכָל הַגִּי דְּלִתְתָּא, אֲסִתִּימוּ, וְאַהֲדָרוּ לְהֵאִי
נְקוּדָה. עַל דָּא כָּל יוֹמִין.

בְּרֵאשִׁית

הָא חֲזִי, כְּמָה אֵית לִוֵן לְבִנֵי נִשָּׂא לְאַסְתְּמָרָא
מַחֲבִיָּהוֹן, וְלֹא שְׁתִּדְלָא בְּרַעוּתָא
דְּמֵאֲרִיָּהוֹן. דְּהָא אִינּוֹן שְׁבָעָה זְפֵאִין דְּהוּוּ
בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְתַּקְפוּ בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
בְּלִבָּא שְׁלִים, וְאִינּוֹן שְׁבָעָה סְמִכִין דְּעֵלְמָא
מִמֶּשׁ. בְּיוֹמִיָּהוֹן, אַתְגַּבֵּר בְּעֵלְמָא יְמִינָא עַל
שְׂמָאלָא. וְיִשְׂרָאֵל עַל שְׂאֵר עַמִּין.

וְכִינּוּן דְּאַשְׁתְּלִימוּ אִינּוֹן, קָמוּ מִסְטָרָא דְּשְׂמָאלָא
שְׁבָעָה בְּתֵי דִינִין מִמֶּשׁ, דְּכִלְהוּ עוֹבְדֵי
עֲבוּדָה זָרָה, כְּמָה דְּאַתְעֵרוּ חֲבָרִיָּא, דְּלֹא
חֲרָבָה אַרְץ יִשְׂרָאֵל, עַד דְּפִלְחוּ שְׁבַע בְּתֵי דִינִין
עֲבוּדָה זָרָה, וְדָאָתוּ מְנַהוּן. וְאֵלִין אִינּוֹן:
יִרְבֵּעִם בֶּן נֹבֵט. וּבַעֲשָׂא בֶן אַחִיָּה. וְאַחָאָב בֶּן
עֲמֵרִי. וְיִהוּא בֶן נְמָשִׁי. וּפְקַח בֶּן רְמִלְיָהוּ.
וּמְנַחֵם בֶּן גְּדִי. וְהוֹשֵׁעַ בֶּן אֵלֶּה. הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (ירמיהו טו ט) אוֹמַלְלָה יוֹלְדַת הַשְּׁבָעָה. דָּא
אַרְעָא קְדִישָׁא, דְּאוֹלִידַת לִוֵן.

הָא חֲזִי, כְּדָ בְּרָא לָא עֲבִיד רַעוּתָא דְּאַבּוּי, עַל

אִימִיָּה רְמִיָּא לְאַלְקָאָה לִיָּה, וְלִדְבָרָא לִיָּה בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, הִדָּא הוּא

וּלְהַנְהִיגוּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, זֶהוּ שְׂכָתוּב (משלי לא, א) דְּבָרֵי לְמוֹאֵל בֶּן מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אִמּוֹ. מֵה זֶה אִמּוֹ? וְדָאֵי בַת שֶׁבַע אִם שְׁלֹמָה, וְלֹא אֲבִיו. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהִיא נִתְמַנְתָּה עַל הַבֵּית, וְכָל הַגְּנוּזִים וְכָל כְּלֵי הַקֶּרֶב נִמְסְרוּ בְּיָדֶיהָ, וְהִיא רוֹצֵה לְהַנְהִיג אֶת בְּנֵיהֶּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, שְׂעֵשׂוּ אֶת רִצּוֹן הַמֶּלֶךְ. וְעַל שֶׁהִיא לֹא הִנְהִיגָה אֶת הַשֶּׁבַע הַלְלוּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלְקִתָּה אוֹתָם, הִסְתּוֹכְבוּ לְצַד שְׂמָאל, וְשִׁלַּט הַשְּׂמָאל עַל הַיָּמִין וְהִלְכָה עִמָּהֶם בְּגִלוּת. זֶהוּ שְׂכָתוּב (ירמיה טו, ט)

אִמְלֵלָה יְלִדְת הַשֶּׁבַעָה.

בֹּא וְרֵא, הֲרֵאשׁוֹן שֶׁהִיהָ בָּהֶם, שֶׁהִיא יָרְבֵּעַם, הַעִיר בְּעוֹלָם אֶת צַד הַשְּׂמָאל וְעֵשָׂה שְׁנֵי עֲגָלִים, שְׁחָרֵי הָעֵגָל הוּא מֵהַצַּד שֶׁל שׁוֹר, שֶׁהִיא בְּשְׂמָאל. וּמֵה שֶׁהִי - שְׁנַיִם. הַסּוּד שֶׁל שְׁנֵי כַחוֹת הַשְּׂמָאל בֹּא מִמֶּנּוּ. אִז הַתְּחִילָה הִלְכָה לְהַפְגֵם, עַד שֶׁנִּשְׁלַמוּ אוֹתָם הִזְ שֶׁמִּצַּד הַשְּׂמָאל. כִּיּוֹן שֶׁבֶּא הוֹשַׁע בֶּן אֱלֹהִים, אִז נִפְגְּמָה הִלְכָה, וְגָלוּ יִשְׂרָאֵל וּשְׂכִינָה עִמָּהֶם.

מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁכִּנְסַת יִשְׂרָאֵל עוֹלָה בְּשֶׁבַעָה, וּבְשֶׁבַעָה יוֹרְדָת, בְּשֶׁבַעָה נִשְׁלַמְת וּבְשֶׁבַעָה נִפְגְּמָת. בְּשֶׁבַעָה נִשְׁלַמְת, כְּמוֹ שֶׁבֶּאֲרָנוּ בְּסוּד הָאֲמוּנָה. וְהַצְדִּיקִים הָאֲחוּזִים בָּהּ, אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב יוֹסֵף אֶהְרֹן דָּוִד. בְּשֶׁבַעָה נִפְגְּמָת, הַשֶּׁבַעָה בְּתֵי הַדִּין הַלְלוּ, וְגִרְשָׁה מֵהָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה.

שְׁחָרֵי שְׁנַיִם עֶשֶׂר בְּנִים רִשְׁעִים הִיוּ לָהֶם לְאוֹתָם ז' בְּתֵי דִין, וְאִז אוֹתָם עֲמוּדִים שְׁלֹמְעָלָה נִשְׁבְּרוּ, אוֹתָם י"ב שְׂבָטִים שֶׁסָּבִיב הַשְּׂכִינָה, וְיִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בְּגִלוּת. אֱלֹא יְהוּדָה דָּאוּרִיכוּ לִיהָ, עַד עֲשָׂרָה.

דְּכַתִּיב, (משלי לא א) דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מֶלֶךְ מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אִמּוֹ. מֵאֵי אִמּוֹ. וְדָאֵי בַת שֶׁבַע אִם שְׁלֹמָה. וְלֹא אֲבִיו. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּאִיהִי אֲתַפְקְדָא עַל בֵּיתָא, וְכָל גְּנִיזִין, וְכָל מְאִנֵּי קֶרְבָא בִּידָה אֲתַמְסְרוּ, וְאִיהִי בְּעֵינֵי לְדַבְרָא בְּנֵהָ בְּאֵרֶח מִיִּשְׂרָאֵל, דִּיעֲבִדוּן רַעוּתָא דְמִלְכָא. וְעַל דְּאִיהִי לֹא דְבִרְת לְהַנִּי שֶׁבַע בְּאֵרֶח מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶלְקַת לְהוֹן, אֲסַתְחֲרוּ לְסַטְרָא דְשְׂמָאלָא, וְשִׁלְטָא שְׂמָאלָא עַל יָמִינָא, וְאֶזְלַת עִמָּהוֹן בְּגִלוּתָא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, דְכַתִּיב (סו) אוֹמְלֵלָה יוֹלְדַת הַשֶּׁבַעָה.

הָא חֲזִי, קְדַמָּא דִּהְוָה בְּהוּ דְּאִיהוּ יָרְבֵּעַם, אֲתַעֲר בְּעֵלְמָא סַטְרָא דְשְׂמָאלָא, וְעֲבַד תְּרִין עֲגָלִין דִּהָא עֲגָלָא מִסַּטְרָא דְשׁוֹר אִיהוּ, דְּאִיהוּ בְּשְׂמָאלָא. וּמֵה דִּהוּ תְרִי. רְזָא דְתְרֵי חִילִין דְשְׂמָאלָא אֲתִי מִיְנֵיהָ. כְּדִין שְׂרִיאַת סִיְהָרָא לְאֲתַפְגְּמָא, עַד דְּאֲשְׁתַּלִּמוּ אִינוֹן שֶׁבַעָה מִסַּטְרָא דְשְׂמָאלָא. כִּיּוֹן דְּאֲתִי הוֹשַׁע בֶּן אֱלֹהִים, כְּדִין אֲתַפְגִּימַת סִיְהָרָא, וְגָלוּ יִשְׂרָאֵל, וּשְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן.

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, בְּשֶׁבַעָה סְלִיקַת, וּבְשֶׁבַעָה נִחְתַת, בְּשֶׁבַעָה אֲשְׁתַּלִּימַת, וּבְשֶׁבַעָה אֲתַפְגִּימַת. בְּשֶׁבַעָה אֲשְׁתַּלִּימַת, כְּדָאוּקִימָנָא בְּרְזָא דְמֵהִימְנוּתָא, וְזָכָאִין דְּאֲחִידוּן בָּהּ, אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב יוֹסֵף מִשָּׂא אֶהְרֹן דָּוִד. בְּשֶׁבַעָה אֲתַפְגִּימַת הַנִּי שֶׁבַעָה בְּתֵי דִינִין וְאֲתַתְּרַכַת מֵאֲרַעָא קְדִישָׁא.

דִּהָא תְרִיסַר בְּנִין רִשְׁעִין הָווּ לְהוּ, לְאִינוֹן שֶׁבַעָה בְּתֵי דִינִין. וּכְדִין אִינוֹן תְרִיסַר סְמִכִין דְלַעִילָא אֲתַפְּרוּ, אִינוֹן תְרִיסַר שְׂבָטִין דְסַחְרָנֵי שְׂכִינְתָא, וְאֶזְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא. אֱלֹא יְהוּדָה דָּאוּרִיכוּ לִיהָ, עַד עֲשָׂרָה.

תא חזי, עד דהווי בירוּשָׁלַם לְתַמָּא, עֲשֶׂרָה מְלַכִּין רְשִׁיעִין, לָא אֲתַחֲרַבְתָּ, וְלֹא אִסְתַּלַּק קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִינָהּ, וּמִירוּשָׁלַם דְּלַעֲלָא, דְּאִיהִי עֲשִׂירָאָה, וּשְׂבִיעָאָה אֲתַקְרִיאַת. (ואינון עֲשֶׂרָה מְלַכִּין דְּלַעֲלָא, דְּאִיהִי עֲשִׂירָאָה, וּשְׂבִיעָאָה אֲתַקְרִיאַת) וְאִינוּן עֲשֶׂרָה מְלַכִּין דְּלְתַמָּא: רַחֲבַעַם. אֲבָהָה. יְהוֹרָם. אֲחֻזִּיהוּ. אַחֻז. מְנַשֶּׁה. אָמוֹן. יְהוֹאָחָז. יְהוֹיָקִים. יְהוֹיָכִין. וְכַד הוּא עֲשִׂירָאָה דְּבַהוּ בִישׁ וְלֹא אֲתַדְבַק בְּאוּרִייתָא, כְּדִין יְהִיב אֲתַרָּא לְסַטְרָא דְשְׂמָאֲלָא, לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ, וְעַל יְרוּשָׁלַם. וְכִדִּין שְׂכִינְתָּא אִיסְתַּלַּקְתָּ, וּיְשָׂרָאֵל דְּהוּוּ בִירוּשָׁלַם גְּלוּ. עַל דָּא כְּתִיב (ירמיהו ו ד) אוי לנו כי פְּנָה הַיּוֹם, דָּא הוּא חֶסֶד עֵילְאָה, דְּאִיקְרִי יוֹם. כִּי יִנְטוּ צְלָלֵי עֲרַב, דָּא רִזָּא דְשְׂמָאֲלָא, דְשָׂרִי לְשַׁלְטָאָה, דְּהָא מַהֲכָא אֲתִי חֵילָא לְסַטְרָא דְשְׂמָאֲלָא.

תא חזי, שְׁלֵמָה בְּאֲמַצְעִיתָא אִיהוּ, בִּין סַטְרָא דִימִינָא לְסַטְרָא דְשְׂמָאֲלָא, וְחַכְמַתָּא דִּילֵיהּ אִיסְתַּלַּקְתָּ בְּרִזָּא דִימִינָא, בְּרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא. דְּהָא אִימְיָה אוֹלִיפְתָּ לֵיהּ, וּבִיּוֹמוֹי קִיּוּמָא סִיְהִירָא בְּאֲשַׁלְמוּתָא. בְּגִין דָּא כְּתִיב, (מ"א ה א) וַיִּחַפְּסוּ מִכָּל הָאָדָם דְּאֲתַבְּגִי בִי מִקֻּדְשָׁא.

וּבְסוּף יוֹמוֹי, שְׂרִיָּא סִיְהִירָא לְאֲתַפְּגָמָא, וְכִדִּין כְּתִיב, (שם יא ו) וַיַּעַשׂ שְׁלֵמָה הָרַע בְּעֵינֵי ה', וְלֹא מִלָּא אַחֲרֵי ה' כְּדוּד אָבִיו. לֹא מִלָּא דִיּוּקָא, לֹא אֲשָׁלִים מַה דְּאִיהוּ הוּי לֵיהּ לְאֲשַׁלְמָא כְּלָא בְּתַר דּוּד, דְּאִיהוּ מְאִינוּן שְׂבַעָה סְמִכִין, וְלֹא מְלִיָּא סִיְהִירָא, אֲלָא דְּאִיתְפְּגִים. בְּגִין כֶּף, לֹא מְנִינָן לֵיהּ, לֹא עִם אִינוּן שְׂבַעָה זְכָאִין סְמִכִין דְּעַלְמָא, וְלֹא עִם אִינוּן דְּמַרְדּוּ בְּמַאֲרִיהוּן, אֲלָא אִיהוּ בְּאֲמַצְעִיתָא, מְסַטְרָא דִימִינָא שְׁלִים, וּמְסַטְרָא דְשְׂמָאֲלָא פְּגִים.

בא ורָאָה, עַד שְׁהִיו בִירוּשָׁלַם לְמַטָּה, עֲשֶׂרָה מְלַכִּים רְשָׁעִים לֹא נִחְרַבְתָּ וְלֹא הִסְתַּלַּק הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא מִמֶּנָּה, וּמִירוּשָׁלַם שֶׁל מַעֲלָה, שְׁהִיא עֲשִׂירִית, וְנִקְרְאָת שְׂבִיעִית, (וְהָא עֲשֶׂרָה מְלַכִּים שֶׁלמַעֲלָה שְׁהִיא עֲשִׂירִית, וְנִקְרְאָת שְׂבִיעִית) וְהָא עֲשֶׂרָה הַמְּלַכִּים שֶׁלמַטָּה: רַחֲבַעַם, אֲבָהָה, יְהוֹרָם, אֲחֻזִּיהוּ, אַחֻז, מְנַשֶּׁה, אָמוֹן, יְהוֹאָחָז, יְהוֹיָקִים, יְהוֹיָכִין. וְכַשֶּׁהִיא הַעֲשִׂירִי שְׂבַעָה רַע וְלֹא נִדְבַק בְּתוֹרָה, אִזּוּ נִתַּן מְקוּם לְצַד הַשְּׂמָאֵל לְשַׁלֵּט עֲלָיו וְעַל יְרוּשָׁלַם, וְאִזּוּ הִסְתַּלַּקְתָּ הַשְּׂכִינָה, וּיְשָׂרָאֵל שְׁהִיו בִירוּשָׁלַם גְּלוּ. עַל כֵּן כְּתוּב (ירמיהו ד ט) אוי לנו כי פְּנָה הַיּוֹם, וְהוּוּ חֶסֶד הַעֲלִיּוֹן שְׁנִקְרָא יוֹם. כִּי יִנְטוּ צְלָלֵי עֲרַב, זֶה סוּד הַשְּׂמָאֵל, שֶׁהַתְּחִיל לְשַׁלֵּט, שְׁהִירִי מִכָּאן בָּא הַכַּח לְצַד הַשְּׂמָאֵל.

בא ורָאָה, שְׁלֵמָה הוּא בְּאֲמַצְעִי, בִּין צַד הַיְמִינִין לְצַד הַשְּׂמָאֵל, וְחַכְמַתּוֹ עֲלֵתָה בְּסוּד הַיְמִינִין, בְּסוּד הָאֲמוּנָה, עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁהִירִי אִמּוֹ לְמַדָּה אוֹתוֹ, וּבְנִימּוֹ עֲמַדָּה הַלְבָנָה בְּשַׁלְמוּת. מְשׁוּם כֶּף כְּתוּב וַיִּחַפְּסוּ מִכָּל הָאָדָם, שְׂנֵבָנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

וּבְסוּף יְמֵיו הַתְּחִילָה הַלְבָנָה לְהַפְּגֵם, וְאִזּוּ כְּתוּב וַיַּעַשׂ שְׁלֵמָה הָרַע בְּעֵינֵי ה', וְלֹא מִלָּא אַחֲרֵי ה' כְּדוּד אָבִיו. לֹא מִלָּא דְּיוּקָא, לֹא הַשְּׁלִים מַה שְׁהִיָּה לוֹ לְהַשְּׁלִים הַכָּל אַחֲרֵי דוּד, שְׁהוּא מְאֻתָּם שְׂבַעַת הַעֲמוּדִים, וְלֹא מִלָּא הַלְבָנָה, אֲלָא שְׂנֵבָנָהּ. מְשׁוּם כֶּף לֹא מוֹנִים אוֹתוֹ, לֹא עִם שְׂבַעָה צְדִיקִים עֲמוּדֵי עוֹלָם, וְלֹא עִם אוֹתָם שְׁמַרְדּוּ בְּרַבּוֹנָם, אֲלָא הוּא בְּאֲמַצְעִי. מִצַּד הַיְמִינִין שְׁלֵם, וּמִצַּד הַשְּׂמָאֵל פְּגוּם.

בְּאֲמַצְעִיתָא, מְסַטְרָא דִימִינָא שְׁלִים, וּמְסַטְרָא דְשְׂמָאֲלָא פְּגִים.

משום כך פתוב (מלכים-א' יא, יא) קרע אקרע את הממלכה, זה הסוד שהמלך קרע את בגדי מלכותו, שהרי הממלכה היא על שלמה, ואמו נקראת, וזו בת שבע, ונתתיה לעבדך. משום כך פתוב (משלי ל, כב-כג) תחת עבד כי ימלוך, ושפחה כי תירש גברתה. בא וראה, לעבד הזה לא נתנה מלכות, אלא מכאן. זהו שכתוב ונתתיה לעבדך, ואז התחילה השפחה לשלט.

בא וראה, בהתחלה פתוב קרע, ואחר כך אקרע. קרע מעט, שנקרע ממילא, משום שאותה שעה התחילה הלכנה להפגם, ואחר כך אקרע, שהתכנסתה בגלות, ועתיד הקדוש ברוך הוא להשיב השכינה למקומה ואת ישראל למקומם, ולהפיר מאותם שמצד שמאל שהציקו להם. זהו שכתוב (עובדיה א, כ) ועלו מושיעים ביהר ציון לשפט. ועלו מושיעים - צדיק, כנסת ישראל. ביהר ציון - סוד תימין. לשפט את הר עשו - סוד של השמאל. בא וראה, הנה הנה, לשון של חזק הוא, אותם ההרים למעלה, ואלו הצדיקים שאחוזים בכנסת ישראל. ונקראים הר ציון אותם הרים המקיפים את ירושלים, משום שהם מצנינים ואומרים זה עם זה בצד היחוד, לשפט את הר עשו, שקטרגו המקטרג מצד השמאל. באותו זמן (שם) והיתה לה' המלוכה. בראשונה נקראת ממלכה, משום שהיניקה לשני צדדים, לימין ולשמאל, ועליו נקראת מלוכה, משום שמיניקה את הימין. זהו שכתוב (הושע ב, כב) וארשתיה לי לעולם, ומשום שגלות אינה לעולם, שהרי ישבה בגלות.

בא וראה שסמך לו (זכריה יד) והיה

בגין כך פתיב (מ"א א' יא) קרוע אקרע את הממלכה, דא רזא, דמלכא בזע פורפיא דיליה, דהא ממלכה עליה דשלמה היא, ואמיה איקרי, ודא בת שבע. (שם) ונתתיה לעבדך. בגין כך פתיב, (משלי ל כב) תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גברתה. תא חזי, האי עבד לא אתיהיב ליה מלכות, אלא מהכא, הדא הוא דכתיב, ונתתיה לעבדך, וכדין שריא שפחה לשלטאה.

הא חזי, בקדמיתא פתיב קרוע, ולכתר אקרע. קרוע זעיר, דאיתקרע ממילא, בגין דההוא שעתא שרייא סיהרא לאתפגמא. ולכתר אקרע, דאתפסיא בגלותא. וזמין קודשא בריך הוא לאתבא שכינתא לאתראה, ולישראל לאתרייהו, ולא תפרעא מאינן דסטרא דשמאלא דעאקו לון. הדא הוא דכתיב, (עובדיה א כב) ועלו מושיעים ביהר ציון לשפט. ועלו מושיעים: צדיק, וכנסת ישראל. ביהר ציון: רזא דימינא. לשפט את הר עשו: רזא דשמאלא.

הא חזי האי הר לישנא דתקיפו הוא. אינן הרים לעילא ואלין צדיקים דאחידן בכנסת ישראל ואקרין הר ציון הרים דסחרני ירושלים בגין דאינן מצויינין ואמרין האי להאי בסטרא דיחודא לשפוט את הר עשו דקטריגו מקטרגא מסטרא דשמאלא בההוא זמנא (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. בקדמיתא אקרי ממלכה בגין דינקא לתרין סטרין לימינא ולשמאלא. והשתא מלוכה אקרי בגין דינקא לימינא. הדא הוא דכתיב (הושע ב) וארשתיה לי לעולם. ובגין דגלותא לאו לעולם הוא דהא יתבא בגלותא.

הא חזי דסמיה ליה (זכריה יד) והיה יי למלך על

כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד
בְּגִין דְּעַד הַשְּׁתָּא פִּד יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא שְׂכִינְתָּא
עִמָּהוֹן וּמִלְכָּא בְּלֹא מַטְרוֹנִיתָא לָאוּ מִלְכָּא
אִיהוּ. אָבֵל הַהוּא זְמַנָּא וְהִיָּה יְיָ לְמַלְךָ עַל כָּל
הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד,
פִּד אֲתַדְבַּקַת שְׂכִינְתָּא בְּצַדִּיק פְּדִין הוּא יְחוּדָא
דְּהִכִּי אוֹלִיפְנָא בְּרִזָּא דְקָרִית שְׁמַע דְּבַעֲי פִר
נִשׁ לְיַחְדָּא לְמֵאֲרִיָּה וּלְקִשְׂרָא קִשְׂרִין
דְּמֵהִמְנוּתָא בְּרַעוּתָא דְלִבָּא.

וְכַד מְטִי לְאַחַד אַבְעֵי לִיָּה לְכוּוֹנָא בְּא' סְתִימָא
עִתִּיקָא (ס"א עִמְקָא) דְכֻלָּא וְח' תַּמְנֵי דְרַגִּין
עֲלֵאִין מַחְכְּמָה עֲלָאָה עַד צַדִּיק. וְד' רַבְתָּא
אֲתַדְבַּקוּתָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְאִיהִי חוּלְקִיָּה
דְדוֹד דְאֶקְרִי עֲנִי וְאֶבִּיּוֹן פִּד אֲתַדְבַּקַת לְאִינוֹן
דְרַגִּין דְלְעִילָא דְרַמִּיזִין בְּא"ח. פְּדִין אִיהִי
רַבְתָּא וְעֲלֵמָא פּוֹלִיָּה יִנִּיק מִינָהּ וְאִינוֹן שְׂדִים
דְאִינוֹן (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) כְּמַגְדְּלוֹת אֲזִי הִיִּיתִי בְּעֵינֵי
כְּמוֹצָאֵת שְׁלוֹם.

הָא חֲזִי הָאֵי קָרָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר פִּד
אִיהִי בְּגִלּוּתָא עִם בְּנָהָא בֵּין אוּמִין דְעֲלֵמָא
אֶקְרִי זְעִירָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ס"ב) אַחֹת לָנוּ
קִטְנָה וְעַד יִשְׂרָאֵל אֲתַדְבְּרוּ בְּאוּרִייתָא וְאֲזֵלִין
בְּאַרְחָ קְשׁוּט פְּדִין אֲתַמְלִיָּיא וְשְׁלוֹם אֲתַחֲבַר
בְּהוּ. אֲתִיבַת אִיהִי וְאֲמַרַת אֲנִי חוּמָה וְשְׂדֵי
כְּמַגְדְּלוֹת.

בְּהָהוּא זְמַנָּא דְאֲתַחֲבַר עֲמִי א"ז וְשְׁלוֹ"ם. א'
רִזָּא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא דְכֻלָּא, ז' שְׁבַע
דְרַגִּין וְשְׁלוֹ"ם דְאֶקְרִי צַדִּיק פִּיּוֹן דְהֵנִי דְרַגִּין
מִתְחַבְּרִין פְּדִין א"ז הִיִּיתִי בְּעֵינֵי כְּמוֹצָאֵת
שְׁלוֹם. וּמֵאֵן עֵינֵינִי. אִינוֹן שְׁבַע דְרַגִּין דְאֶקְרוּן
עֵינֵי יְיָ, פְּנֵי יְיָ, וְכַדִּין שְׁלֵמָא לְעֲלֵמָא וְשְׂרִיָּיא
טִיבּוּ דְעִתִּיקָא בְּאַתֵּר דְדַכְּר וְנוֹקְבָא וּבְגִין כְּךָ
פִּקְדַּ מֹשֶׁה בְּאוּרִייתָא וְאָמַר (דְּבָרִים ו') שְׁמַע

ה' לְמַלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא
יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. מִשּׁוּם
שְׂעַד עֲכָשׁוּ, כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל בְּגִלּוּת,
שְׂכִינָה עִמָּהֶם, וּמִלְךָ בְּלִי גְבִירָה
אִינוּ מִלְךָ. אָבֵל אוֹתוֹ הַזְּמַן, וְהִיָּה
ה' לְמַלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא
יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.
כְּשִׁנְדְּבַקַת הַשְּׂכִינָה עִם צַדִּיק, וְאֲזִי
הוּא הַיְחוּד. שְׂכָף לְמַדְנּוּ בְּסוּד
שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, שְׂצַרִּיף אֲדָם
לְיַחַד אֲתֵּר רַבּוּנּוֹ וְלִקְשֵׁר אֲתֵּר קִשְׂרֵי
הָאֲמוּנָה בְּרַצּוֹן הַלֵּב.

וּבְשִׁמְעִי לְאַחַד, צַרִּיף לְכּוּן בְּא'
- הַנְּסִתֵּר הַעֲתִיק (הַעֲמִק) שֶׁל הַכֵּל,
וְח' - שְׁמוּנָה דְרַגּוֹת עֲלִינוּת,
מַחְכְּמָה הַעֲלִינוּה עַד צַדִּיק. וְד'
רַבְתֵּי - הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא חֲלָקוֹ שֶׁל דוֹד,
שְׁנַקְרָא עֲנִי וְאֶבִּיּוֹן. כְּשִׁנְדְּבַקַת
לְאוֹתוֹן דְרַגּוֹת שְׁלַמְעֵלָה שְׂרַמּוּזוֹת
בְּא"ח, אֲזִי הִיא גְדוּלָּה, וְכֹל
הָעוֹלָם יוֹנֵק מִינָהּ. וְאוֹתָם שְׂדִים,
שְׁהֶם כְּמַגְדְּלוֹת (שִׁיר ח), אֲזִי הִיִּיתִי
בְּעֵינֵי כְּמוֹצָאֵת שְׁלוֹם.

בְּא וְרָאָה, הַפְּסוּק הַזֶּה נֶאֱמַר עַל
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּשִׁהִיא בְּגִלּוּת עִם
בְּנֵיהָ בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם וְנִקְרָאת
קִטְנָה, זֶהוּ שְׂכַתּוּב (ס"ב) אַחֹת לָנוּ
קִטְנָה. וּכְשִׁיִּשְׂרָאֵל מְנַהֲגִים
בְּתוֹרָה וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, אֲזִי
מִתְמַלְאֵת, וְשְׁלוֹם מִתְחַבְּרַת בְּהֶם.
מְשִׁיבָה הִיא וְאוֹמַרַת, אֲנִי חוּמָה
וְשְׂדֵי כְּמַגְדְּלוֹת.

בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁהַתְּחַבְּרַת עִמִּי א"ז,
וְשְׁלוֹ"ם. א' - הַסּוּד שֶׁל הַעֲתִיק
הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַכֵּל. ז' - שְׁבַע
הַדְּרַגּוֹת, וְשְׁלוֹם - שְׁנַקְרָא צַדִּיק.
פִּיּוֹן שֶׁהַדְּרַגּוֹת הִלְלוּ מִתְחַבְּרוֹת,
אֲזִי א"ז הִיִּיתִי בְּעֵינֵי כְּמוֹצָאֵת
שְׁלוֹם. וּמֵי הַעֵינִים? אוֹתָם שְׁבַע
הַדְּרַגּוֹת שְׁנַקְרָאוּ עֵינֵי ה', פְּנֵי ה',
וְאֲזִי שְׁלוֹם לְעוֹלָם, וְשׁוֹרָה הַטּוֹב
שֶׁל הַעֲתִיק בְּמָקוֹם שֶׁל הַזְּכָר
וְהַנְּקֵבָה, וּמִשּׁוּם כְּךָ צִנָּה מֹשֶׁה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו. והשב שכינתך לתוכנו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

